

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupičkové a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **A. B.**, zastoupen JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 61/4, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2022, č. j. 57 A 42/2021-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 12. 2020, č. j. KK/1505/DS/20-4, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odbor dopravy (dále též „magistrát“) ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2550/OD/20-6/Mach. Prvostupňovým rozhodnutím magistrát zamítl žádost žalobce ze dne 3. 2. 2020 o výměnu řidičského průkazu z důvodu uplynutí jeho platnosti. Podle magistrátu žalobce neprokázal v souladu s § 109 odst. 8 písm. f) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) skutečnou existenci obvyklého bydliště na území České republiky.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud

neprisvědčil námitce žalobce, že v případě výměny řidičského průkazu není nutnou podmínkou prokázání obvyklého bydliště na území ČR. K opačnému závěru vede již pouhý jazykový výklad dotčených ustanovení. Oporu názoru žalobce pak neposkytuje ani jím citovaná judikatura, která se týkala jiných situací. Podmínka prokázání obvyklého bydliště ve správním řízení podle krajského soudu rovněž neporušuje zásadu zákazu pravé retroaktivity. Již před účinností příslušné novely silničního zákona bylo k naplnění podmínky přechodného pobytu nezbytné, aby se žadatel na území České republiky fakticky zdržoval. Podle právní úpravy lze mít podmínku obvyklého bydliště na území ČR za splněnou při existenci osobních vazeb k území a reálného pobytu na něm. K tomu krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2014, č. j. 4 As 204/2014-29 a ze dne 7. 6. 2016, č. j. 7 As 71/2016-29. Dále citoval z rozsudků, z nichž vyplývá, že nepostačuje prosté předložení dokladů demonstrativně uvedených v § 109 odst. 8 písm. f) zákona o silničním provozu (ze dne 18. 5. 2015, č. j. 5 As 3/2015-34, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 291/2015-21 a ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014-36). Dodal, že vzhledem k časové souvislosti mezi hlášenými pobytů žalobce na území ČR a podáním jednotlivých žádostí o vydání řidičského průkazu byly pochybnosti magistrátu o splnění podmínky obvyklého bydliště v ČR zcela důvodné. Nadto byly předložené doklady v tomto směru nedostatečné i nevěrohodné. Prokazovaly toliko možnost žalobce pobývat na území ČR. Magistrát proto žalobce správně vyzval k odstranění vad podání. Nebylo jeho povinností, aby jej poučoval, jakým způsobem má doložit tvrzenou skutečnost. Ostatně žalobce byl ve správním řízení zastoupen advokátem. Účelovosti jeho žádosti pak nasvědčuje i okolnost, že doložil listiny vztahující se k jeho pobytu na území v délce jednoho roku.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). V ní připouští, že ze zákona plyne povinnost doložit v případě podání žádosti o výměnu řidičského průkazu obvyklé bydliště. Podle něj se však nemusí prokazovat podruhé již jednou prokázané obvyklé bydliště na území ČR. Takový postup je absurdní v situaci, kdy stěžovatel 10 let poté, co prokázal skutečné bydliště, žádá o nový řidičský průkaz pouze z důvodu uplynutí doby jeho platnosti. Z rozsudků krajského soudu, na něž stěžovatel po celou dobu řízení odkazuje, plyne, že primární je vždy existence uděleného řidičského oprávnění. Podle stěžovatele je na základě existence řidičského oprávnění právní nárok na vydání nového řidičského průkazu, jemuž končí platnost, či je propadlý. Tento nárok nelze nepřiznat z důvodu neprokázání obvyklého bydliště. To stěžovatel prokázal již v roce 2009, kdy mu bylo uděleno řidičské oprávnění a vydán řidičský průkaz. Stěžovatel poukazuje na to, že současně s aktuální žádostí magistrátu předložil propadlý řidičský průkaz, kterým doložil obvyklé bydliště. I jasná dikce zákona může podle něj vést k jinému výkladu. Nadto stěžovatel obvyklé bydliště v ČR prokázal. Z judikatury nevyplývá, jaký důkazní materiál je v tomto ohledu dostatečný, přičemž každý důkazní prostředek lze zpochybnit, jako se stalo v jeho případě. Stěžovatel doložil osobní (nájem nemovitosti) i pracovní (dohoda o provedení práce) vazbu k Praze. Doložil i bankovní účet v ČR. Posouzení těchto důkazů ze strany krajského soudu nebylo objektivní. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na své rozhodnutí a na vyjádření k žalobě, neboť kasační námitky jsou obdobou námitek uvedených v odvolání a žalobě. Dodal, že není důležitá pouze platnost řidičského oprávnění, ale i pravdivost údajů uvedených v českém řidičském průkazu, tedy platný údaj o obvyklosti bydliště na území ČR. Negativní postoj stěžovatele k prokazování tohoto údaje nasvědčuje spíše tomu, že pochybnosti správních orgánů jsou důvodné. Povinnost zkoumat faktické splnění podmínek pro vydání řidičského průkazu plyne nejen z vnitrostátních předpisů, ale i z unijního práva. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel sice napadá rozsudek krajského soudu rovněž pro jeho nepřezkoumatelnost, avšak již blíže neupřesňuje, v čem by tato vada měla spočívat. Ve stejné míře obecnosti proto Nejvyšší správní soud uvádí, že vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal. Rozsudek krajského soudu je srozumitelný a řádně odůvodněný. Krajský soud v něm dostatečně objasnil, z jakého skutkového stavu vyšel a jak jej následně právně hodnotil, zcela srozumitelně přitom vysvětlil, proč shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Stěžovatel s jeho závěry ostatně věcně polemizuje, což by u nepřezkoumatelného rozsudku nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s těmito závěry přitom nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů nezpůsobuje (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[8] Z hlediska merita věci vznáší stěžovatel v kasační stížnosti dva okruhy otázek. Tím prvním je, zda je žadatel o výměnu řidičského průkazu povinen prokázat obvyklé bydliště ve smyslu § 109 odst. 8 písm. f) zákona o silničním provozu i v případě žádosti podané z důvodu, že předchozí řidičský průkaz se stal neplatným pro uplynutí doby jeho platnosti. Ve druhém okruhu otázek stěžovatel zpochybňuje správnost hodnocení důkazů, kterými v řízení před magistrátem dokládal existenci obvyklého bydliště na území ČR.

[9] Podmínky pro vydání řidičského průkazu jsou upraveny v § 109 zákona o silničním provozu, přičemž toto ustanovení nedopadá pouze na osoby, kterým dosud nebylo uděleno řidičské oprávnění (odst. 1), nýbrž i na stávající držitele řidičského oprávnění, pakliže se nachází v některé ze situací upravených v odst. 2 písm. a) až g). Mezi tyto osoby řadí zákon pod písm. d) také držitele řidičského oprávnění, kterým končí platnost řidičského průkazu nebo jejichž řidičský průkaz je neplatný podle § 118 zákona. Odkazovaný § 118 přitom hned v odst. 1 písm. a) stanoví, že řidičský průkaz je neplatný, jestliže uplynula doba jeho platnosti.

[10] Jestliže tedy stěžovateli uplynula doba platnosti vydaného řidičského průkazu, a tento se stal neplatným, musela jeho žádost o vydání nového řidičského průkazu dostat příslušným požadavkům uvedeným v § 109 zákona o silničním provozu, konkrétně v jeho

odstavcích 6 až 8. V souladu s § 109 odst. 8 písm. f) zákona tak bylo povinností stěžovatele k žádosti o vydání řidičského průkazu přiložit *doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména 1. osvědčení o registraci podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku.*

[11] Krajský soud proto nijak nepochybil konstatováním o jednoznačnosti jazykového výkladu. Podle jazykového výkladu není povinnost prokázat obvyklé bydliště ČR zcela evidentně svázána pouze s udělením řidičského oprávnění, ale i s výměnou řidičského průkazu z důvodu pozbytí jeho platnosti. To ostatně připouští v kasační stížnosti i stěžovatel („Jistě, tato skutečnost ze zákona vyplývá“).

[12] Stěžovateli je možno přisvědčit, že podle judikatury Ústavního soudu nelze při interpretaci a aplikaci právních předpisů postupovat přísně formalisticky a držet se pouze textu zákona, neboť takový postup v určitých případech může vést k nespravedlivým výsledkům. Například v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 Ústavní soud uvedl, že soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci. K obdobným závěrům dospěl také v nálezech ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 2736/07, nebo ze dne 1. 2. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2427/12, podle nějž je důvodem odchýlení se od jazykové metody výkladu také situace, pokud takový výklad vede k nerozumným výsledkům.

[13] Povinností soudu je proto odchýlit se od jazykového výkladu zákona pouze při existenci závažných důvodů, zejména pokud takový výklad vede ke zjevně nerozumným výsledkům nebo výsledkům rozporným s ústavně chráněnými právy. Nejvyšší správní soud se tudíž dále zabýval účelem zákona, historií jeho vzniku a systematickou souvislostí povinnosti žadatele o výměnu řidičského průkazu, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, prokázat obvyklé bydliště na území ČR.

[14] Uvedená povinnost byla do § 109 zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb. Podle důvodové zprávy k tomuto zákonu usiloval zákonodárce o úplnou transpozici směrnice 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech (dále též „směrnice“) a o zohlednění relevantní judikatury Soudního dvora EU, zejména v oblasti vymezení obvyklého bydliště a uznávání odejmutí řidičských průkazů. Důvodová zpráva dále objasňuje, že směrnice je vystavěna zejména na zásadě vzájemného uznávání vydaných řidičských průkazů mezi jednotlivými členskými státy a na zásadě, že každý smí mít pouze jeden platný řidičský průkaz. Ve vztahu k podmínkám vydávání a platnosti řidičských průkazů vychází směrnice ze základního modelu, že řidičský průkaz lze vydat pouze tomu, kdo dosáhl minimálního věku, je odborně i zdravotně způsobilý a má na území daného státu obvyklé bydliště. Vymezení obvyklého bydliště přitom podle směrnice zahrnuje kombinaci vazeb k určitému místu (osobních, pracovních) a minimální délky pobytu (standardně déle než půl roku).

pokračování

[15] V návaznosti na úpravu ve směrnici je v důvodové zprávě k zákonu č. 297/2011 Sb. dále konstatováno, že není třeba zasahovat do základního koncepčního rámce vnitrostátní úpravy, který rozlišuje mezi řidičským oprávněním coby souborem práv řídit typově určená motorová vozidla rozdělená do jednotlivých skupin a podskupin, a řidičským průkazem coby veřejnou listinou, která osvědčuje udělení řidičského oprávnění. Je však nutné přistoupit ke zpřesnění institutu řidičského průkazu coby osvědčující veřejné listiny. V této souvislosti důvodová zpráva mimo jiné zmiňuje, že s ohledem na dosavadní poznatky s udělováním řidičského oprávnění občanům jiných států EU (zejm. Německa) dochází v předloženém návrhu ke změně vymezení obvyklého bydliště, a to jak systematicky, tak hlavně materiálně. Je opuštěna stávající koncepce pouze formálního vymezení obvyklého bydliště (délkou pobytu) a nová definice se zakládá na materiálně – formálním vymezení (vazby – pobyt) podle směrnice. S ohledem na koncepci vnitrostátní úpravy rozlišující mezi řidičským oprávněním a řidičským průkazem pak zákonodárce promítl popsání východiska směrnice do obou těchto institutů.

[16] Z výše uvedeného je zřejmé, že cílem úprav provedených v § 109 zákona o silničním provozu bylo zabránit formálnímu přenášení bydliště na území ČR nejen za účelem snazšího udělení řidičského oprávnění, ale i snazšího vydání řidičského průkazu jakožto osvědčení o udělení řidičského oprávnění coby dokladu o odborné, zdravotní a osobnostní způsobilosti k řízení určitých motorových vozidel, aniž by dotyčná osoba měla k České republice bližší vztah (jak to vyžaduje směrnice). Zavedení povinnosti prokázat obvyklé bydliště na území ČR při vydání řidičského průkazu přitom podle Nejvyššího správního soudu představuje racionální a přiměřené opatření za účelem dosažení popsání cíle. Lze souhlasit s důvodovou zprávou, že tato povinnost nezatíží nijak zásadně cizí státní příslušníky, kteří skutečně mají na území České republiky obvyklé bydliště. Pro takové osoby bude jistě snadné prokázat užší vazbu k území České republiky. Měla by však cíleně omezit ty žadatele o řidičské oprávnění, respektive o osvědčení o udělení řidičského oprávnění, kteří se za předchozí úpravy snažili obcházet platné unijní i vnitrostátní předpisy.

[17] Splnění podmínky obvyklého bydliště pro originární vydání řidičského průkazu, ale i pro jeho další prodlužování, akcentuje rovněž judikatura Soudního dvora EU. Lze citovat například z rozsudku ze dne 25. 6. 2015, ve věci C-664/13, *Nīmanis*, podle něhož *„splnění podmínky obvyklého bydliště představuje základní prvek systému zavedeného touto směrnicí, jehož klíčovou oporou je zásada vzájemného uznávání řidičských průkazů (...) Soudní dvůr měl za to, že podmínka obvyklého bydliště přispívá především k boji proti ‘turistice za řidičskými průkazy’ v situaci, kdy neexistuje úplná harmonizace právních úprav členských států týkajících se vydávání řidičských průkazů, a že tato podmínka je nezbytná pro kontrolu dodržení podmínky způsobilosti k řízení. (...) Pouze členský stát vydávající řidičský průkaz má pravomoc ověřit splnění podmínky obvyklého bydliště (...). Toto pravidlo platí i pro členský stát, ve kterém držitel průkazu žádá o prodloužení jeho platnosti. V důsledku toho je třeba, aby se orgány příslušné pro vydávání řidičských průkazů a prodlužování jejich platnosti v členském státě mohly spolehlivě ujistit, že žadatel skutečně splňuje podmínku obvyklého bydliště“* (důraz přidán soudem).

[18] Při zohlednění smyslu, cíle a koncepce právní úpravy, jakož i jejích dopadů na žadatele, nespátňuje Nejvyšší správní soud nic absurdního na tom, aby stěžovatel jakožto cizí státní příslušník bez trvalého pobytu na území ČR žádající Českou republiku o vydání osvědčení o udělení řidičského oprávnění doložil nejen formální (pobytové oprávnění), ale i

materiální vazbu k jejímu území. V tomto ohledu jistě nepostačuje, že stěžovatel disponoval skutečným bydlištěm na území ČR v roce 2009, kdy mu bylo řidičské oprávnění uděleno. Tato skutečnost mu nezaložila žádný právní nárok na automatické trvání daného statusu bez jakéhokoli časového omezení. Ostatně osvědčení o udělení řidičského oprávnění (řidičský průkaz) má omezenou dobu platnosti (10 let). I za právní úpravy předcházející přijetí zákona č. 297/2011 Sb. přitom platilo, že žadatel o vydání řidičského průkazu z důvodu uplynutí doby jeho platnosti byl povinen doložit přechodný pobyt na území České republiky. Stěžovatel se tedy nemohl legitimně spoléhat, že do budoucna postačí pro vydání řidičského průkazu vždy pouze skutečnost, že historicky (k datu udělení řidičského oprávnění) prokázal skutečné bydliště na území. Tato podmínka se v návaznosti na směrnici zpřísnila jen do té míry, že je nyní s ohledem na důsledné uplatňování principů směrnice zkoumán faktický stav obvyklého bydliště.

[19] V nyní posuzované věci tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že historický, systematický i teleologický výklad § 109 zákona o silničním provozu vedou ke stejnému závěru jako jeho gramatický výklad. Není tak důvod se od něj odchýlovat. Tento výklad také nevede ke zjevně nerozumným výsledkům nebo výsledkům rozporným s ústavně chráněnými právy. Je proto třeba vyjít ze zákonného textu, který vyžaduje prokázat obvyklé bydliště na území České republiky i v případě žadatele o vydání řidičského průkazu, který je držitelem řidičského oprávnění bez trvalého pobytu na území a jehož řidičský průkaz je neplatný z důvodu uplynutí doby jeho platnosti.

[20] Ve druhém okruhu námitek stěžovatel rozporoval závěr krajského soudu, že ve správním řízení neprokázal obvyklé bydliště v ČR. Jeho argumentace však spočívá v prostém popření závěrů krajského soudu, ačkoliv tento v bodech 35 a 36 napadeného rozsudku označil zcela konkrétní nedostatky jednotlivých důkazů předložených stěžovatelem, díky nimž nemají tyto důkazy ve vztahu k prokazované skutečnosti (obvyklé bydliště na území ČR) relevantní vypovídací hodnotu. Krajský soud konkrétně poukázal na nápadnou shodu mezi hlášenými pobyty stěžovatele na území ČR a podanými žádostmi o řidičský průkaz. Stěžovatel měl totiž v ČR nahlášen pobyt pouze v roce 2009 (v Mostě a Sulejovicích) a poté až od 22. 7. 2019 v Praze. Předložená nájemní smlouva pak blíže nespecifikuje byt, jenž je jejím předmětem, přestože v nemovitosti na uvedené adrese se nachází bytový dům s mnoha byty. V nájemní smlouvě absentuje i ujednání o způsobu a splatnosti nájemného a poplatků v celkové výši 6 000 Kč, přičemž z předloženého bankovního výpisu ani nevyplývá, že by stěžovatel za období od 22. 7. 2019 do 18. 12. 2019 vůbec provedl úhradu měsíčního nájemného. Neplyne z něj ani to, že by obdržel odměnu dle předložené dohody o výkonu práce. Navíc v ní byla pracovní náplň vymezena velmi vágně („*administrativní práce, internet*“) a byla sjednána jen v rozsahu 20 hodin za měsíc, což nenasvědčuje tomu, že by stěžovatel kvůli této práci na uváděné adrese v ČR skutečně obvykle pobýval.

[21] Na tyto zcela konkrétní úvahy krajského soudu ohledně vypovídací hodnoty předložených důkazů stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě nereaguje a omezuje se toliko na jejich rekapitulaci s dovětkem, že posouzení ze strany krajského soudu nebylo objektivní. K takové argumentaci, která je na samé hranici projednatelnosti, může Nejvyšší správní soud ve stejné míře obecnosti konstatovat jen to, že krajský soud hodnotil shromážděné důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, přičemž jeho skutkové závěry nejsou

pokračování

výsledkem libovůle, nýbrž racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky.

[22] Stěžovateli je možno přisvědčit v tom, že judikatura nestanoví žádný katalog konkrétních důkazních prostředků k prokázání obvyklého bydliště. Důkazní břemeno ohledně této skutečnosti leží zcela na žadateli, který je zásadně svobodný ve volbě způsobu, jakým své tvrzení prokazuje (ve smyslu volby použitých prostředků). Volba navržených důkazních prostředků je však nejen právem žadatele, ale i jeho odpovědností. Jím předložené důkazy tak musejí být natolik přesvědčivé a dostatečné, aby z nich šlo závěr o existenci obvyklého bydliště na území ČR učinit s dostatečnou mírou jistoty a bez vážných pochybností. Pro osobu, která skutečně pobývá na území České republiky a má zde též osobní vazby, nemůže být nikterak těžké tyto pozitivní skutečnosti doložit (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 As 210/2018-39). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 2 As 5/2015-30: *„Prokazování obvyklého bydliště (případně obvyklého pobytu) je zcela standardním postupem v některých civilněprávních sporech. Typickými jsou např. spory ve věcech občanskoprávních aspektů mezinárodních únosů dětí (protiprávní přemístění nebo zadržení dítěte), kde je prokázání obvyklého pobytu dítěte zcela zásadní skutečností, na které je postaveno celé soudní řízení. I v těchto sporech se prokazuje právě faktické, skutečné a reálné bydliště účastníka řízení před jeho přemístěním či zadržením a volba důkazních prostředků nečiní žádné problémy. Je tedy s podivem, že stěžovatel, navíc v řízení zastoupený právním profesionálem, není schopen navrhnout důkazní prostředky k tomu, aby prokázal, kde se fyzicky zdržuje. Formální doklady jako potvrzení o přechodném pobytu, výpis ze živnostenského rejstříku, osvědčení o registraci k dani ani nájemní smlouva nebo potvrzení o zajištění ubytování nejsou důkazními prostředky, které by beze zbytku prokázaly, že se stěžovatel zdržuje fyzicky na určitém místě. Jistě, tyto důkazní prostředky mohou znamenat prvotní unesení důkazního břemene, ale v případě pochybností správního orgánu musí být podepřeny důkazními prostředky, které osvědčí skutečný pobyt. Takovými důkazními prostředky mohou být např. výpovědi svědků, zprávy lékařů, úřadů v místě samém apod.“* (důraz přidán soudem). K tomu dále viz rozsudky tohoto soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014-36, ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4 As 40/2012-26, nebo ze dne 13. 11. 2013, č. j. 6 As 47/2013-68.

[23] Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu